

200 години
от рождението на
Георги Стойков
Раковски
(1821 – 1867)
Български
революционер,
възрожденец, писател,
историограф и
етнограф

Жизнен, творчески и революционен път

1821 година, Котел - роден Съби (Сава) Стойков Попович. След време приема името на вуйчо си – капитан Георги Мамарчев.

Завършва местното килийно училище, учи в Карлово при Райно Попович - български учител и книжовник.

От края на 1837 г. изучава хуманитарни и природни науки, древни и модерни езици в гръцкото училище в Куручешме, Цариград.

В Цариград се свързва с борци на движението за църковна свобода – Неофит Хилендарски-Бозвели, Иларион Макариополски и други..

Раковски създава тайна организация, наречена “Македонско дружество”, с цел организиране на въстание за освобождението на България.

През 1842 г. в Браила е разкрит бунтът , чийто организатор е Г. С. Раковски. Получава смъртна присъда от румънските власти.

Като гръцки поданик е изпратен в Атина за изпълнение на присъдата, но гръцкият посланик в Цариград Александрос Маврокордатос се застъпва за него и го изпраща тайно във Франция, Марсилия.

1844 г. се връща в Котел под името Георги Раковски. Наклеветен, че готви бунт, е арестуван заедно с баща си и престояват три години в затвора в Цариград.

След освобождаването се установява в Цариград като адвокат и търговец.

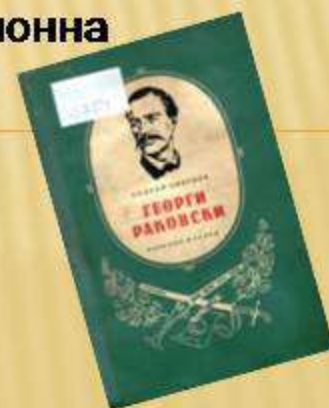
Участва в създаването на “Тайно общество”, чиято цел е организиране на народно въстание.

По време на Кримската война 1853 – 1856 г. постъпва като преводач в главната турска квартира в Шумен, с намерение да изпраща военни сведения на руската армия.

Планът на Раковски е разкрит, следва арест и изпращане в Цариград, но успява да избяга.

1854 г. - Организира чета от 12 души в Котленския балкан, за да се присъедини към руските войски, но след оттеглянето на руската армия, разпуска четата.

1856 г. – Заминава за Нови Сад. Издава в. “Българска дневница” (юни – окт. 1857 г.), с който поставя началото на българската революционна журналистика, и “Предвестник Горскога пътника”.

1857 г. – започва да печата поемата „Горски пътник“.

1858 г. – Одеса, възпитател в Духовната семинария. Занимава се с научна дейност – събира народни песни, пише етнографски и исторически съчинения. Издава “Показалец или ръководство, как да се изискват и издирят най-старите чърти нашего бития, языка, народопокoления, старoгo ни правления, славнагo ни прошествия проч.”.

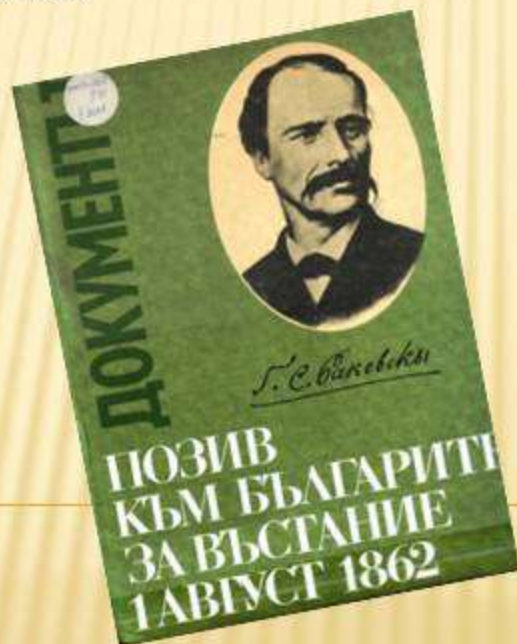
1860 г. – Белград, започва издаването на в. “Дунавски лебед” (септ. 1860 г. – дек. 1861 г.), допринесъл за развитието на националноосвободителната борба.

1861 г. – Раковски съставя “План за освобождение на България” и “Статут за Привременно българско началство в Белград”.

1862 г. – Създава и ръководи Първата българска легия. В нея се включват: Васил Левски, Ильо войвода, Иван Касабов, Христо Иванов-Големия, Стефан Караджа и други дейци на българското освобождение.

Работи за създаване на съюз на балканските християнски народи за борба срещу турското робство.

От есента на 1863 г. до края на живота си - октомври 1867 г. Раковски пребивава в Румъния.

1864 г. - Издава в. "Бъдущност", списван на български и румънски език. След десетия брой е спрян.

Започва да издава в. "Бранител", от който излиза само един брой поради финансови затруднения.

1866 г. - Учредява "Върховно народно българско тайно гражданско началство".

Разработва "Привременен закон за народните горски чети за 1867-о лето".

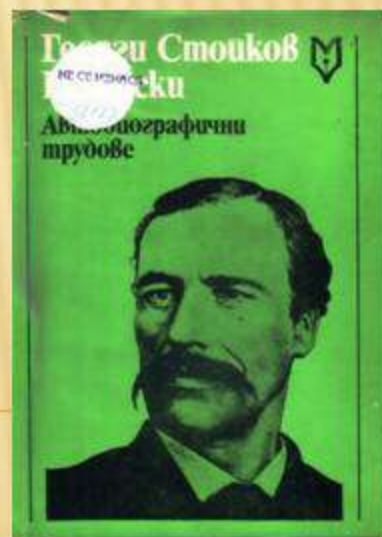
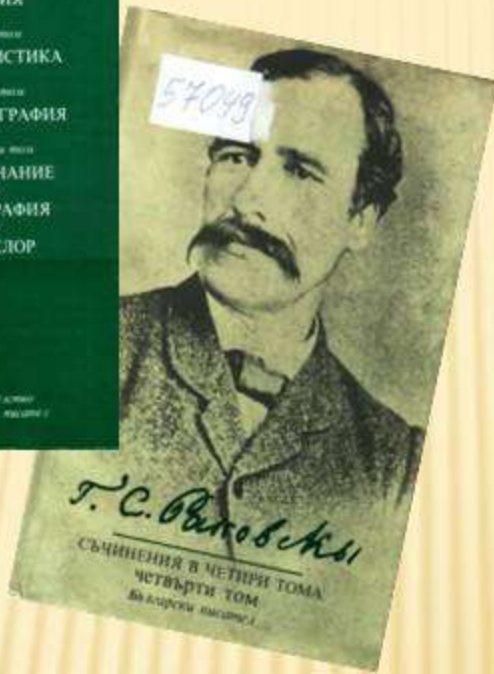
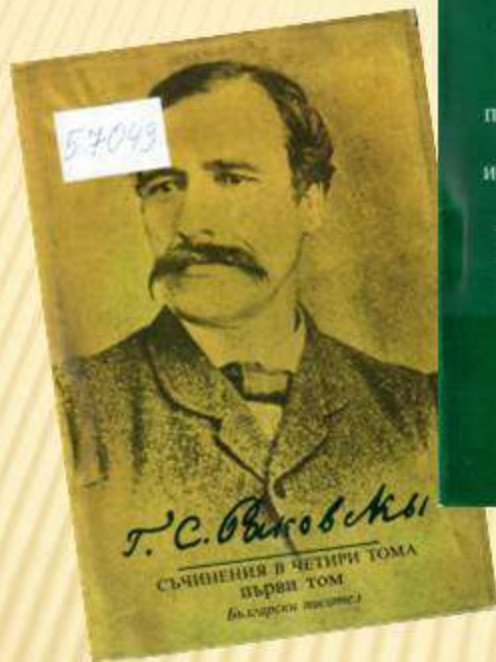
Живот, посветен на идеята за национално освобождение

Георги С. Раковски - пръв идеолог на националното революционно движение.

Поставя началото на организираната борба за освобождение, създава четническо движение.

Със своята дейност подготвя бъдещите революционери (Васил Левски).

Книжовното дело на Раковски е свързано с революционната му дейност. Публицистичните (в. „Българска дневница“, в. „Дунавски лебед“, в. „Бъдущност“), литературните („Горски пътник“) и историко-етнографски трудове („Показалец или ръководство, как да се изискват и издирят най-старите чърти нашего бития, языка, народопоколения, старого ни правления, славнаго ни прошествия проч.“) са израз на революционната идея за национално освобождение, на която Раковски посвещава живота си.

Г. С. Раковски

ГЕОРГИ (САМА) СТОЙКОВЪ РАКОВСКИ. 1861

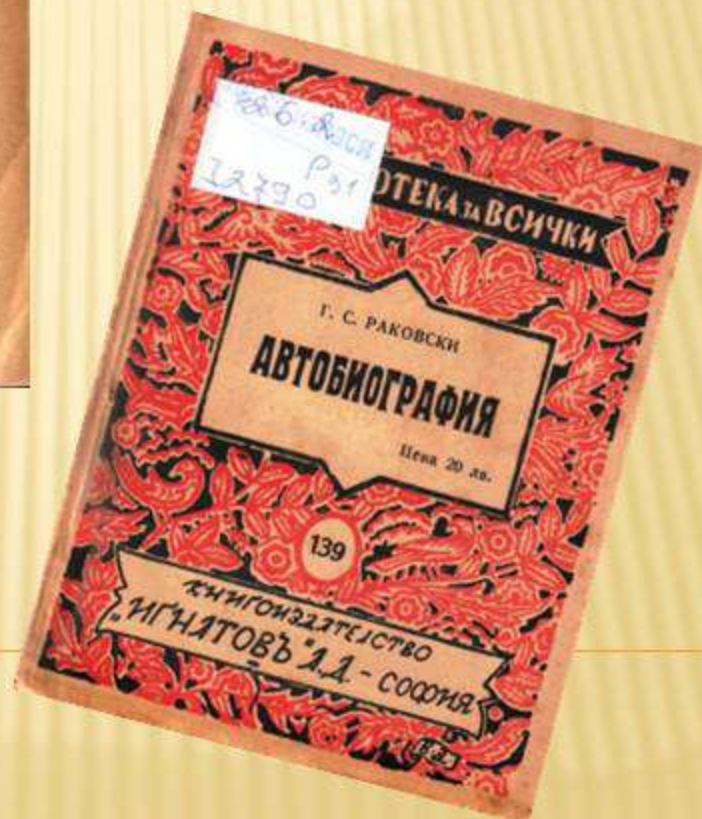
БИБЛИОТЕКА „БЪЛГАРСКА КНИЖНИНА“
ИЗДАНИЕ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА НАРОДНОТО ПРОСВЕЩЕНИЕ

Г. С. РАКОВСКИ
**АВТОБИОГРАФИЯ
И МЕМОАРИ**

СЪ ПОРТРЕТЪ НА РАКОВСКИ

СОФИЯ
ДЪРЖАВНА ПЕЧАТНИЦА
1925

УНИВЕРСИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА
КНИГА 18

№ 52.

СЪЧИНЕНИЯ
НА
Г. С. РАКОВСКИ

ИЗБОРЪ, ХАРАКТЕРИСТИКА
И ОБЯСНИТЕЛНИ БЪЛЪЖКИ

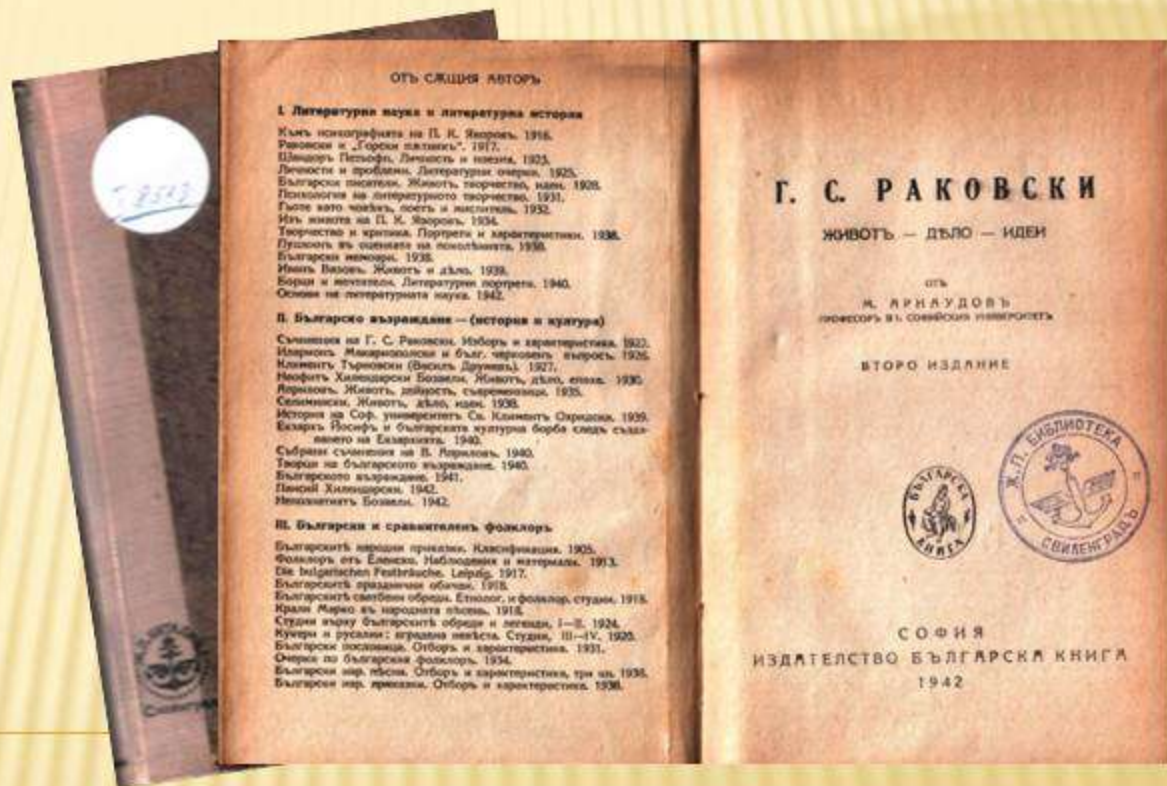
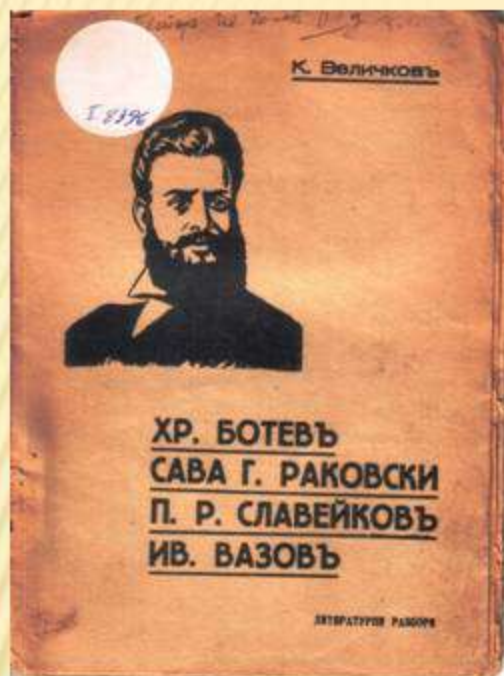
ОТЪ

М. АРНАУДОВЪ

ПРОФЕСОРЪ ВЪ СОФИЙСКИЯ УНИВЕРСИТЕТЪ

СОФИЯ
ДЪРЖАВНА ПЕЧАТНИЦА
1922

ОТЪ СЪЩИЯ АВТОРЪ

I. Литературна наука и литературна история

Къде нонотрофията на П. И. Яворовъ. 1916.
 Раковски и „Горски пастиви“. 1917.
 Шандоръ Пешофи, Личност и поезия. 1925.
 Личности и проблеми. Литературна история. 1925.
 Български писатели. Животъ, творчество, идеи. 1928.
 Психология на литературното творчество. 1931.
 Глозе като човѣкъ, поетъ и мислителъ. 1932.
 Изъ живота на П. И. Яворовъ. 1934.
 Творчество и критика. Портрети и характеристики. 1936.
 Психология въ отношението на поезията. 1936.
 Български мемоари. 1938.
 Иванъ Вазовъ. Животъ и дѣло. 1938.
 Борни и мисленето. Литературни портрети. 1940.
 Основа на литературната наука. 1942.

II. Българско възрождение — (история и култура)

Съчинения на Г. С. Раковски. Изборъ и характеристики. 1922.
 Изявление. Макариадолски и бълг. черковенъ въпросъ. 1926.
 Климентъ Търновски (Василъ Друмъш). 1927.
 Неопитъ Халоварски Бозвели. Животъ, дѣло, епоха. 1930.
 Лермонтовъ. Животъ, дѣло, идеи. Съвременности. 1935.
 Селимънски. Животъ, дѣло, идеи. 1938.
 История на Соф. университетъ Св. Климентъ Охридски. 1939.
 Екзархъ Йосифъ и българската културна борба следъ създаването на Епархията. 1940.
 Събрани съчинения на В. Илариовъ. 1940.
 Творци на българското възрождение. 1940.
 Българското възрождение. 1941.
 Писаръ Халоварски. 1942.
 Невъзможниятъ Бозвели. 1942.

III. Български и сравнителен фолклоръ

Българскитъ народни приказки. Класификация. 1905.
 Фолклоръ отъ Еленска. Наблюдения и материали. 1913.
 Die bulgarischen Festbräuche. Leipzig. 1917.
 Българскитъ традиционни обичаи. 1918.
 Българскитъ сватбени обичаи. Етнолог. и фолклор. студии. 1918.
 Кради Марко въ народната епопея. 1918.
 Студии върху българскитъ обичаи и легенди. I—II. 1924.
 Български поговорки. Обичаи и народнострана. III—IV. 1925.
 Български поговорки. Обичаи и народнострана. 1931.
 Очерки по българския фолклоръ. 1934.
 Български нар. рѣчи. Общоръ и характеристики, три изд. 1938.
 Български нар. дръвки. Общоръ и характеристики. 1938.

Г. С. РАКОВСКИ

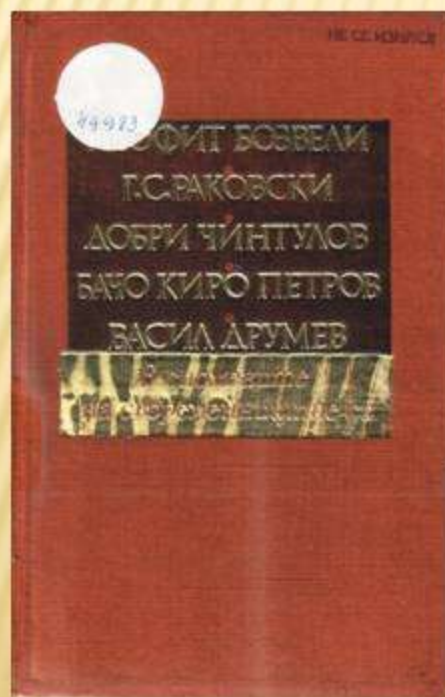
ЖИВОТЪ — ДЕЛО — ИДЕЕН

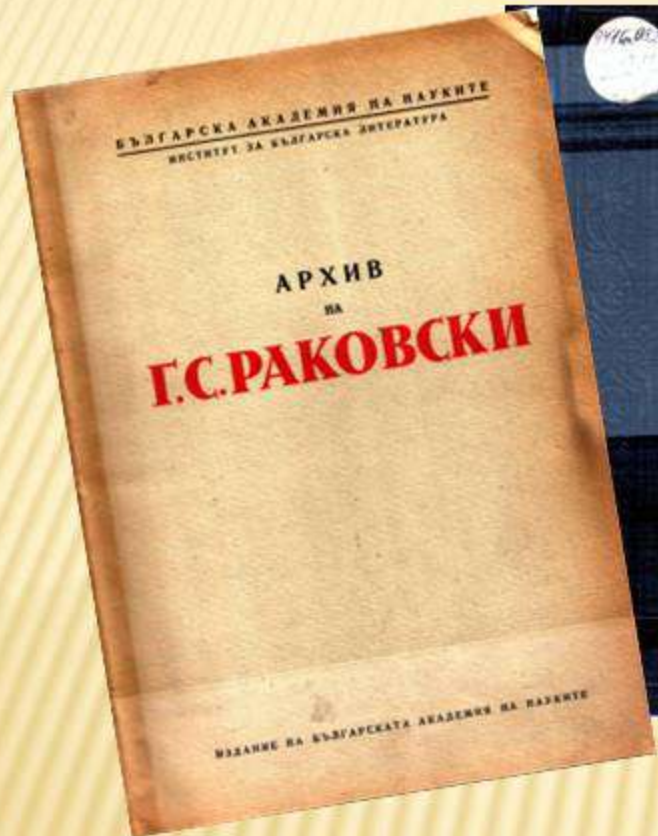
отъ
 М. АРНАУДОВЪ
 профессоръ въ Софийския университетъ

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ
 ИЗДАТЕЛСТВО БЪЛГАРСКА КНИГА
 1942

Книгите и периодичните издания, използвани
за презентацията, са част от фонда на
Регионална библиотека „Христо Смирненски
– Хасково.

Благодарим за вниманието!
Бъдете здрави!